

200702471/1.

Datum uitspraak: 26 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/42472 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 12 maart 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 maart 2007, verzonden op 14 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 24 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

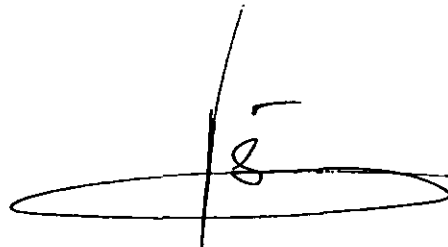
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juni 2007

404

Verzonden: **26 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/42472

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 12 maart 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Nepalese,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. I.M. van Kuilenburg,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. Y.E.A.M. van Hal.

Procesverloop

Bij besluit van 8 augustus 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 1 februari 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 8 augustus 2006 in rechte stand kan houden.
2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.
Eiser is afkomstig uit , gelegen in Nepal. Hij was in zijn land boer van beroep. Eiser werd vanaf 2001 zes à zeven keer benaderd door de maoïsten. Hij werd gedwongen de maoïsten voedsel en onderdak te bieden. De politie en het leger raakten hiervan op de hoogte en deden drie keer huiszoeking bij eiser. De autoriteiten verdachten eiser van samenwerking met de maoïsten en waarschuwden hem om de maoïsten niet meer te helpen. Eiser verzocht de maoïsten herhaaldelijk om niet meer langs te komen, waarop hij door de maoïsten werd

AWB 06/42472

2

beschuldigd van samenwerking met de autoriteiten. Op 6 december 2003 werden twee dorpsgenoten van eiser vermoord door maoïsten vanwege hun vermeende samenwerking met de autoriteiten. Deze dorpsgenoten hadden zeven dagen daarvoor een dreigbrief van de maoïsten ontvangen. Drie dagen na de moord ontving ook eiser een dreigbrief van de maoïsten. Eiser zag hierin aanleiding om direct te vluchten. Op 10 december 2003 verliet hij zijn woning. Vier dagen later stak hij bij de plaats de grens over met India. Eiser woonde twee à drie maanden in de plaats Vervolgens ging hij naar waar hij bij een Nepalese vriend ging wonen. Op 12 of 13 juni 2004 vertrok eiser per vliegtuig vanuit Delhi naar Nederland.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000. Verweerder acht het individuele asielrelaas van eiser ongeloofwaardig. Voorts ziet verweerder geen aanleiding voor het voeren van een beleid van categoriale bescherming ten aanzien van asielzoekers die, zoals eiser, afkomstig zijn uit Nepal, zodat eiser op grond daarvan evenmin in aanmerking komt voor toelating.

4. Eiser heeft in beroep – kort gezegd en voor zover van belang – aangevoerd dat in het eerste (ingetrokken) besluit van 31 maart 2005 door verweerder niet werd getwijfeld aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas en evenmin aan eiser werd tegengeworpen dat hij toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd. In het bestreden besluit wordt het ontbreken van documenten echter wel toerekenbaar geacht en acht verweerder het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig, terwijl geen sprake is van gewijzigde feiten en omstandigheden. Eiser vindt deze standpuntwijziging van verweerder in strijd met diverse algemene beginselen van behoorlijk bestuur en derhalve onrechtmatig. Voor eiser betekent deze standpuntwijziging een verslechtering van zijn positie, gelet op het verschil in intensiteit van de rechterlijke toetsing in beroep en de zwaardere bewijslast die hierdoor op eiser rust. Bovendien had eiser middels een aanvullend gehoor in de gelegenheid gesteld moeten worden om in persoon een reactie te geven op de plotseling opkomende twijfels van verweerder. Daarnaast is het door het tijdsverloop voor eiser nu nog moeilijker dan eerder om materiaal te vinden waarmee hij zijn relaas kan ondersteunen. Voorts heeft eiser – onder verwijzing naar de zienswijze – betoogd dat en waarom verweerder het asielrelaas van eiser in redelijkheid niet ongeloofwaardig heeft kunnen achten. Daarbij is er nog op gewezen dat eiser niet kan aangeven waarom juist hij de brief van de maoïsten heeft gekregen. Eiser kan slechts gissen waarom juist hij het slachtoffer is geworden van de maoïsten. Voor wat betreft de reissom meent eiser dat hij hiervoor een voldoende verklaring heeft gegeven in de zienswijze. Het is een logische verklaring die past bij de feitelijke situatie in Nepal. In afgelegen gebieden kunnen mensen hun geld niet naar de bank brengen, zodat het logisch is te veronderstellen dat een vorm van privé bankieren is ontstaan. Mensen zijn geneigd grote bedragen in huis te hebben, zodat niet valt in te zien wat er ongeloofwaardig is aan de verklaring van eiser dat hij binnen korte tijd het geld dat hij nodig had voor de reis bijeen kon lenen en krijgen. Tenslotte is eiser van oordeel dat de algemene situatie in Nepal nog immer dermate slecht is dat er voldoende reden is om een categoriale beschermingsbeleid te voeren. Ten onrechte is verweerder daartoe nog niet overgegaan, aldus eiser.

De rechtbank zal allereerst ingaan op het standpunt van eiser dat verweerder in strijd heeft gehandeld met diverse algemene beginselen van behoorlijk bestuur door na intrekking van het eerdere besluit van 31 maart 2005 – waarin niet werd getwijfeld aan de

geloofwaardigheid – het asielrelaas alsnog ongeloofwaardig te achten, terwijl geen sprake is van gewijzigde feiten en omstandigheden. De rechtbank volgt dit standpunt van eiser niet. In de eerste plaats is de rechtbank – anders dan eiser – van oordeel dat uit het eerdere afwijzende besluit van 31 maart 2005 niet kan worden afgeleid dat door verweerder niet werd getwijfeld aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. In het besluit van 31 maart 2005, in samenhang gezien met het daaraan voorafgaand genomen voornemen, heeft verweerder overwogen dat eiser zijn gestelde vrees voor de autoriteiten en de maoïsten niet aannemelijk heeft gemaakt. Uit de motivering die aan dit standpunt ten grondslag is gelegd leidt de rechtbank af dat verweerder het asielrelaas van eiser in dat besluit heeft beoordeeld op het realiteitsgehalte van de door eiser aan de gestelde feiten ontleende vermoedens. Blijkens vaste jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (o.a. 11 februari 2005, JV 1005/152, 23 juni 2005, JV 2005/315 en 19 december 2005, 200507012/1) omvat de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas zowel de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten als de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de asielzoeker aan die gestelde feiten ontleende vermoedens, zodat van een standpuntwijziging in zoverre geen sprake is. Nu uit jurisprudentie van de Afdeling (o.a. 22 november 2006, 200604466/1) eveneens blijkt dat de rechter de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten alsook de beoordeling van het realiteitsgehalte van de niet gestaafde vermoedens terughoudend dient te toetsen, kan evenmin worden gezegd dat eiser door de handelwijze van verweerder in een slechtere positie is komen te verkeren. Weliswaar heeft verweerder in het eerdere besluit van 31 maart 2005 – anders dan in het bestreden besluit – het ontbreken van documenten niet aan eiser tegengeworpen, maar naar het oordeel van de rechtbank staat geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur er aan in de weg dat verweerder na intrekking van een eerdere afwijzend besluit – waarin het ontbreken van documenten niet is tegengeworpen – een nieuw afwijzend besluit neemt waarin op basis van hetzelfde feitencomplex het ontbreken van documenten wel wordt tegengeworpen. Verweerder dient daarbij wel de belangen van eiser in aanmerking te nemen. In casu heeft verweerder dat ook gedaan door alvorens opnieuw te beslissen een nieuw voornemen uit te brengen waarop eiser heeft kunnen reageren. Aan het thans bestreden besluit kleven op dit punt derhalve geen gebreken, zodat hetgeen dienaangaande tijdens eiser is aangevoerd niet kan leiden tot vernietiging van het bestreden besluit.

5. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

6. Uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder aan eiser het toerekenbaar ontbreken van documenten als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000 heeft tegengeworpen. Eiser heeft weliswaar verklaard authentieke documenten te hebben meegenomen teneinde zijn identiteit en nationaliteit te kunnen aantonen, maar hij heeft tevens verklaard dat deze documenten door zijn reisagent zijn ingenomen. Verweerder acht deze verklaring ontoereikend om het ontbreken van voornoemde documenten niet

AWB 06/42472

4

toerekenbaar te achten. Daarbij is er op gewezen dat uit eisers verklaringen naar voren is gekomen dat hij op zijn authentieke paspoort naar Nederland is gereisd en dit paspoort bij binnenkomst in Nederland persoonlijk heeft getoond. Eiser heeft zijn documenten op het moment dat hij zich op Nederlands grondgebied bevond aan de reisagent gegeven, terwijl volgens verweerder van eiser mag worden verlangd dat hij direct de bescherming inroept en zich met alle beschikbare documenten die zijn asielaanvraag onderbouwen, legitimeert. Nu gesteld noch gebleken is dat eiser zijn documenten onder dwang heeft afgestaan, bestaat geen grond voor het oordeel dat het ontbreken van voornoemde documenten niet aan eiser is toe te rekenen, aldus verweerder. Voorts stelt verweerder zich op het standpunt dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de door hem beweerdelijk afgelegde reisroute naar Nederland. Volgens verweerder mag van eiser worden verwacht dat hij van zijn reis en verblijf van enkele maanden in India (indicatieve) documenten kan overleggen. Te meer nu hij heeft verklaard soms in een hotel te hebben verbleven en met openbare vervoermiddelen zoals de bus en het vliegtuig te hebben gereisd. Evenzeer mag volgens verweerder in redelijkheid van eiser worden verwacht dat hij voldoende gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen aflegt aangaande zijn reisroute. Eiser heeft echter geen concrete informatie kunnen verstrekken over zijn verblijf in India, terwijl hij over zijn gestelde vliegreis naar Nederland evenmin voldoende verifieerbare informatie heeft verschaft. Zo is het hem onbekend met welke maatschappij hij uit India is vertrokken en weet hij niet het vluchtnummer te noemen. Ook kan eiser geen concrete informatie geven over de luchtvaartmaatschappij waarmee hij naar Nederland stelt te zijn gereisd. Dat eiser de Engelse taal niet machtig zou zijn, de borden niet kan lezen en de omroepberichten niet kan verstaan, laat onverlet dat eiser in staat mag worden geacht voldoende details omtrent zijn reis te verschaffen, aldus verweerder.

7. ~~De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter vaststelling van zijn identiteit en nationaliteit. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat verweerder eiser niet in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen dat hij onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de door hem beweerdelijk afgelegde reisroute naar Nederland. Derhalve is de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.~~

8. Indien, zoals in casu het geval is, er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

9. Volgens verweerder is van een positieve overtuigingskracht als hiervoor bedoeld in het geval van eiser geen sprake, omdat eiser ten aanzien van zijn vrees voor vervolging door de maoïsten en het regeringsleger onvoldoende concrete details heeft verschaft, summiere verklaringen heeft afgelegd en zich baseert op niet reëel onderbouwde vermoedens en informatie van derden. Ter nadere onderbouwing van dit standpunt heeft verweerder overwogen dat eiser summiere informatie heeft verstrekt over de data waarop hij door de maoïsten zou zijn bezocht. Evenmin kan eiser aangeven door wie hij precies werd benaderd. De enkele verklaring dat hij in 2001 voor de eerste keer zou zijn benaderd is in dit verband onvoldoende concreet, aldus verweerder. Evenzeer heeft eiser over de wijze waarop hij onder druk zou zijn gezet summiere informatie verschaft. Verweerder heeft daarbij benadrukt dat het aan eiser is om zijn asielrelaas aannemelijk te maken. Te meer nu hiernaar expliciet is gevraagd mag van eiser worden verwacht dat hij voldoende concrete

AWB 06/42472

5

achtergrondinformatie kan verstrekken over de wijze waarop specifiek hij onder druk werd gezet. De enkele verklaring van eiser in dit verband dat *"ze bij mij kwamen en ze gewoon doorgingen met eten"* kan niet als zodanig worden opgevat. Te meer nu eiser heeft verklaard dat hij twee à drie maoïsten onderdak bood en de maoïsten in totaal zes of zeven keer bij hem hebben overnacht, ligt het in de rede dat eiser hieromtrent voldoende gespecificeerde inside-informatie kan verschaffen. Dat het om verschillende maoïsten zou gaan, maakt dit naar het oordeel van verweerder niet anders. De enkele stelling van eiser dat hij heeft verklaard dat de Maoïsten naar hem toekwamen en hem dwongen, acht verweerder niet toereikend. De verklaring van eiser dat hij een dreigbrief zou hebben ontvangen draagt evenmin bij aan de positieve overtuigingskracht van het relaas, aldus verweerder. Van cruciaal belang acht verweerder daarbij dat eiser voornoemde dreigbrief niet heeft overgelegd. Maar ook over de ontvangst van de brief heeft eiser niet concreet verklaard, aangezien hij niet kan aangeven waarom speciaal hij deze brief zou hebben gekregen. De enkele stelling dat hij misschien toen aan de beurt was, ontbeert evenzeer positieve overtuigingskracht. Ook over de inhoud van de brief heeft eiser slechts summiere informatie verstrekt. De enkele verklaring dat in de brief stond dat eiser zou zijn beschuldigd van samenzwering en hem hetzelfde lot zal wachten, acht verweerder onvoldoende concreet. Voorts acht verweerder het niet aannemelijk dat onder een dreigbrief *"lang leve de Maoïsten"* als afzender wordt genoteerd. Nu eiser zijn persoonlijke overtuiging dat hij door de Maoïsten wordt gezocht op geen enkele wijze heeft weten te concretiseren, kan eiser niet worden gevolgd in zijn verklaringen dienaangaande, aldus verweerder. Tenslotte stelt verweerder dat eiser over de wijze waarop eisers vrienden het reisgeld zo snel bij elkaar zouden hebben kunnen krijgen, weinig details heeft verstrekt, hetgeen eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verweerder wijst in dit verband tevens op de wijze waarop eiser zijn – in vergelijking met gemiddelde salarissen in zijn land van herkomst – exorbitante reissom in een dergelijke korte tijd zou hebben vergaard. Verder heeft verweerder overwogen dat de gestelde negatieve aandacht van de politie slechts is gebaseerd op niet nader geconcretiseerde vermoedens, waarbij een cruciale rol speelt dat geen geloof kan worden gehecht aan eisers verklaring de specifieke negatieve aandacht van de zijde van de maoïsten op zich te weten.

10. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is, zodat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd werpt geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist. Daarbij is tevens in overweging genomen dat hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd grotendeels een herhaling is van hetgeen hij in de zienswijze heeft aangevoerd en waarop verweerder in het bestreden besluit genoegzaam is ingegaan.

11. Ten aanzien van het betoog van eiser dat verweerder hem in aanmerking had moeten brengen voor een verblijfsvergunning asiel op de grond bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt.

12. Verweerder voert geen beleid van categoriale bescherming voor asielzoekers afkomstig uit Nepal. Met verweerder moet worden vastgesteld dat aan verweerder terzake het al dan niet voeren van een categoriaal beschermingsbeleid een ruime beoordelingsmarge toekomt. De beslissing van verweerder om al dan niet een beleid van categoriale bescherming te

AWB 06/42472

6

voeren kan door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. Verweerder heeft aangegeven geen categoriaal beschermingsbeleid voor Nepal geïndiceerd te achten. Dat uit de door eiser aangehaalde informatie zou blijken dat de situatie is verslechterd doet naar de mening van verweerder niet af aan hetgeen in het voornemen is overwogen omtrent de relatieve veiligheid van Kathmandu Valley, de districtshoofdsteden en de districten Manang en Mustang. Verweerder is er in dat kader van uitgegaan dat er sprake is van een verblijfsalternatief in deze relatief veilige gebieden en steden. Ook door de andere Europese landen wordt geen bijzonder beleid ten aanzien van Nepal gevoerd. Gelet op de hierbij aan verweerder toekomende beoordelingsvrijheid is de rechtbank, in navolging van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 8 december 2005, 200507024/1, JV 2006,39, van oordeel dat verweerder zich in verband met het vorenstaande in redelijkheid op het standpunt kon stellen dat de veiligheidssituatie in Nepal niet zodanig in negatieve zin is veranderd, dat beleidsaanpassing noodzakelijk is. Verweerder heeft dan ook in redelijkheid kunnen afzien van het voeren van een categoriaal beschermingsbeleid voor Nepal.

13. Derhalve kan ook verweerders besluit om eiser niet in aanmerking te brengen voor toelating op de grond bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw 2000 de rechterlijke toetsing doorstaan.

14. Uit het voorgaande vloeit voort dat het beroep ongegrond is.

15. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

AWB 06/42472

7

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.F.C.J. Mosheuvél als rechter en uitgesproken in het openbaar in
tegenwoordigheid van H.J. Renders als griffier op 12 maart 2007.

VOOR KORTE KONEFORM
De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te Nijmegen

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 14 MAART 2007

gelijk*

ADVOCATEN | DEN BOSCH

mw mr R.F. van Empel-Bouman

mw mr I.M. van Kuilenburg

mr. R.H.T. van Boxmeer

mw mr Y.E. Verhouter

mw. mr. E. van den Hornbergh

advocaten

mw E. Hendriks

mw. R. Hooghuis

secretariaat

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2161	
B	- 6 APR 2007
ZAAKNR. 2007-02471	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

PER TELEFAX 070-3651380

Raad van State Afdeling bestuursrechtspraak
T.a.v. Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Den Bosch, 6 april 2007

Gronden hoger beroepschrift

inzake I / Den Haag
betreft 0406.14.0394/ hoger beroep
ons kenmerk 00003661/IK/IK

Edelachtbaar College,

* Appellant, meneer geboren op en van Nepalese nationaliteit, woonachtig aan de en voor deze zaak woonplaats kiezende ten kantore van mr I.M. van Kuilenburg van Gelijk Advocaten, kantoorhoudende aan de Smalle Haven 151, Postbus 1138, 5200 BD Den Bosch, dient hierbij een hoger beroepschrift in. Mr. I.M. van Kuilenburg is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep, met recht van substitutie.

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat wij nog niet beschikken over een rekening courant ik verzoek u dan ook eventuele griffierechten te declareren middels een accept giro

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Den Bosch van 14 maart 2007 (AWB 06/42472) waarin deze het beroep van appellant ongegrond verklaard. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd (productie 1).

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellant is van mening dat er in onderhavige procedure *'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven'*, zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van

onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellant derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VV2000

De aangevallen uitspraak

Grief 1

Tenb onrechte gaat de rechtbank niet in op de stelling van eiser in beroep dat het onrechtmatig is dat verweerder, na in de eerste beschikking uit te gaan van de geloofwaardigheid van het relaas, na intrekking van deze beschikking een voor eiser nadelige positie in te nemen.

In de eerste beschikking achtte verweerder het relaas geloofwaardig: van vage of summiere verklaringen was geen sprake. Ook werd eiser niet verweten of tegengeworpen dat hij geen reis- of identiteitsdocumenten had ingebracht.

In de tweede beschikking heeft verweerder diens standpunt geheel gewijzigd terwijl daar geen concrete aanleiding voor was. Plotseling was het ontbreken van documenten wél verwijtbaar. Plotseling was het, eerder geloofwaardig geachte, relaas summier en vaag. Ik verwijs voor een nadere uiteenzetting naar hetgeen naar voren gebracht in het beroepschrift.

Naar het oordeel van eiser had de rechtbank op dit punt in moeten gaan en het besluit op basis hiervan als onzorgvuldig onderzocht en gemotiveerd moeten bestempelen.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank, in rechtsoverweging 7 tot en met 10, zich op het standpunt gesteld dat verweerder zich in redelijkheid op basis van al het voorgaande op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is.

Eiser is van mening dat hij meer dan voldoende reden heeft gegeven om, zelfs * marginaal toetsend, tot de conclusie te komen dat verweerder deze conclusie niet in redelijkheid had kunnen trekken. Hij verwijst naar hetgeen naar voren is gebracht in het nader gehoor, de zienswijzes en de gronden beroep.

Conclusies

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appellant in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen waaronder die van het Vluchtelingenverdrag, het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten en de artikelen 3 van respectievelijk het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Anti-Folterverdrag. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent appellant dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellant uw college derhalve:

- De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- Zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat appellant als vluchteling dient te worden toegelaten, althans hem een verblijfsvergunning op één van de andere genoemde gronden zal worden verleend, ex artikel;
- Althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
- Met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Hoogachtend,

Mw. mr. I.M. van Kuilenburg
bepaaldelijk gevolmachtigde

*